

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem v Praze, Sokolovská 49/5, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2007, sp. zn. 2006/600/had/FTV, č. j. had/7079/07, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2008, č. j. 8 Ca 298/2007 - 45,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti v částce 2856 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Ludmily Kutějové, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno jeho výše specifikované rozhodnutí, jímž byla žalobci podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále též „ZRTV“), uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) ZRTV, neboť žalobce dne 3. 7. 2006 od 19:55 hodin odvysílal na programu Prima televize pořad „Nikdo není dokonalý“, který svým nevhodným obsahem dle závěru stěžovatele ohrozil fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. V pořadu totiž vystoupil jako host L. K., který se několik měsíců vydával za asistenta poslance Jana Kavana. Tímto podvodem se mu podařilo na státní útraty cestovat do různých destinací. V odvysílaném pořadu rozprávěl o zážitcích spojených se svým podvodným jednáním, za které byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.

Zrušující rozsudek městského soudu vycházel z toho, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného pořadu. Dále městský soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, k jakému ohrožení mělo odvysíláním příspěvku dojít (zákon rozlišuje mezi ohrožením fyzického, mravního a psychického vývoje) a jakým způsobem měl vůbec být vývoj dětí a mladistvých ohrožen (v této souvislosti se stěžovatel ve svém rozhodnutí omezil jen na konstatování, že pořad je nevhodný). Úvahy stěžovatele o tom, že prezentace hosta pořadu L. K. byla glorifikací jeho trestné činnosti, nejsou dostačující, neboť z nich nevyplývá, co přesně považuje stěžovatel za nevhodné a není ani odůvodněna teze o návodnosti pořadu pro mladého diváka. Městský soud v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ani výše pokuty není přesvědčivě odůvodněna, neboť nebylo přihlédnuto ke všem kritériím stanoveným v § 61 odst. 2, 3 ZRTV.

Stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti námitkami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), brojí tedy proti nesprávnému posouzení právní otázky městským soudem.

Konkrétně uvádí, že z textu zákonné normy jednoznačně nevyplývá, zda zákonodárce rozlišuje mezi pojmy „fyzický“, „psychický“ a „mravní“, anebo se uvedené pojmy vztahují k ochraně dětí a mladistvých en bloc. Stěžovatel má za to, že uvede-li v rozhodnutí úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně konkrétně specifikuje možné ohrožení (např. tak, že reportáž je návodná, morálně nevhodná apod.), pak plně vystihuje způsob ohrožení v konkrétním případě.

Dále nesouhlasí ani s výtkou městského soudu, že v žalobou napadeném rozhodnutí je použit termín „nevhodnost“, naopak v rozhodnutí není dostatečně specifikováno, v čem spočívá riziko ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Stěžovatel se domnívá, že dostatečným způsobem osvětlil, v čem je pořad pro dětského a dospívajícího diváka nevhodný a jaké důsledky pro psychický a mravní vývoj takového diváka může mít konfrontace s potenciálně ohrožujícím obsahem. Za nevhodnou (a tedy ohrožující) stěžovatel považuje prezentaci trestné činnosti způsobem, který je jejím zlehčováním či dokonce schvalováním, oslavu pachatele trestné činnosti bez jakékoli korekce a zesměšňování státního systému.

Stěžovatel polemizuje i s tím, že městský soud považuje za nesprávnou argumentaci rozhodnutí o uložení pokuty, která vychází z předpokladu návodnosti předmětného pořadu pro děti a mladistvé. Stěžovatel namítá, že nápodoba vzorů filmových, literárních či počítačových hrdinů dětmi je všeobecně známá. Tím spíš pak lze předpokládat snahu o nápodobu skutečného počínání reálného člověka, je-li vykreslen lákavým způsobem, tak jako se tomu stalo v inkriminovaném pořadu. Konstatování, že pořad mohl být pro děti návodný, pak pochopitelně musí být vždy založeno na spekulaci, jelikož není v moci stěžovatele ani nikoho jiného doložit, kolik dětí bylo inspirováno k tomu, aby se jejich život ubíral podobně jako v případě „podvodníka K.“.

Rovněž brojí i proti tomu, že v jeho rozhodnutí není dle městského soudu dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty s ohledem na kritéria pro ukládání pokut, která stanoví zákon. Stěžovatel má za to, že výčet uvedený v ustanovení § 61 odst. 2, 3 ZRTV není taxativní. Z praxe stěžovatele vyplynulo již několik rozhodnutí, na které ani při největší vůli nelze aplikovat všechna kritéria. Jako příklad lze uvést kritérium postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy v případě neoprávněného zásahu fyzické osoby do vysílání dle § 60 odst. 4 ZRTV. Stěžovatel doplňuje, že význam nemá ani hledisko rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání při porušení § 47 odst. 1 ZRTV. Kritéria, která stěžovatel vyhodnotil při stanovení výše pokuty, rozhodnutí obsahuje.

Konečně stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, který shledal jako důvodnou námitku, že skutková podstata, z níž stěžovatel vycházel, nemá oporu ve spise, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu. Stěžovateli jako kolektivnímu orgánu nevyplývá ze zákona povinnost protokolovat průběh rozhodování (tedy ani protokolovat zhlédnutí záznamu). Je však samozřejmostí, že členové Rady pro rozhlasové a televizní vysílání osobně znají všechny pořady, o nichž v rámci správního řízení rozhodují. Záznamy pořadů jsou členům zpřístupněny nepřetržitě a jsou jim ke zhlédnutí připravovány ke každému bodu, který je na daném zasedání diskutován. Není výjimkou, že stejný pořad je zhlédnut i opakovaně, a to v různých fázích správního řízení (při zahájení řízení a při rozhodování o uložení pokuty). Tato skutečnost nebyla doposud městským soudem zpochybněna.

Z těchto uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že výroková část i odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádají jakýkoliv stručný, výstižný a nezaměnitelný popis skutku, kterým mělo dojít k ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých, jelikož v celém napadeném rozhodnutí uvažuje stěžovatel pouze o nevhodnosti obsahu pořadu, přesněji o jakési opodstatněné domněnce, že takto pojatý pořad je nebezpečný svou schopností působit jako návod k podobnému jednání. Žalobce je přitom přesvědčen, že ze správního rozhodnutí není zřejmé, jakým nevhodným způsobem vysílání posuzovaného pořadu ohrozilo fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalobce tvrdí, že posuzovaný pořad byl stěžovatelem hodnocen velmi subjektivně, když v odůvodnění absentuje výklad právně neurčitých pojmů. Své tvrzení opírá žalobce i o názor judikatury, z níž plyne, že v případech, kdy zákon provozovateli televizního vysílání ukládá povinnost nezařazovat v době od 6 do 22 hodin pořady, které by mohly ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých, činí tak za pomoci pojmu obsahově neurčitého. Má-li být za porušení této povinnosti provozovateli uložen správní trest, musí být tento neurčitý pojem odborně a objektivně vyložen a musí být prokázáno, že v případě určitého pořadu k porušení povinnosti skutečně došlo.

Žalobce také poukazuje na to, že v rozhodnutí stěžovatele je mnohokrát užito pouze spekulací a hypotéz a přitom se tvrdí, že odvysílaný pořad vývoj dětí a mladistvých ohrozil. V takovém případě se ovšem musí rozhodnutí opírat o důkazy, nikoliv o domněnky. Žalobce souhlasí s městským soudem, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje popis skutkového děje, neuvádí, jak došlo k naplnění ohrožujícího následku jako znaku skutkové podstaty, a neobsahuje ani popis příčinné souvislosti mezi skutkovým dějem a ohrožujícím následkem.

Žalobce se ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle něhož obsahuje § 61 odst. 2, 3 ZRTV taxativní výčet kritérií. Pokud podle stěžovatele nelze v každém jednotlivém případě ukládání pokuty použít všechna tato kritéria, pak takové opomenutí musí stěžovatel náležitě zdůvodnit. Stěžovatel se tak v rozhodnutí vůbec nezabýval hlediskem povahy vysílaného pořadu, závažnosti věci a výší případného finančního postihu.

Žalobce zásadním způsobem nesouhlasí se stěžovatelem v tom, zda má být o promítnutí záznamu pořadu před správním orgánem učiněn protokol. V této souvislosti žalobce poukazuje na dikci zákonných ustanovení – § 18 správního řádu, § 8 odst. 4, 5 ZRTV. Podle uvedeného ustanovení ZRTV se při jednání řídí stěžovatel svým jednacím řádem. Z řádu vyplývá, že o přijetí usnesení se sepisuje protokol o hlasování, který se po zapečetění stává součástí správního spisu. Navíc dle § 68 odst. 3 správního řádu by měly být v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedeny i podklady pro jeho vydání. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele žádným způsobem nevyplývá, že by stěžovatel vedle analýzy pořadu, kterou zpracoval Úřad Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, rozhodoval i na základě zhlédnutého záznamu posuzovaného pořadu.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti navrhuje žalobce, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jménem stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s potřebným vzděláním a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, který považuje rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné mj. z toho důvodu, že při stanovování výše pokuty nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria. Stěžovatel se mýlí, pokud tvrdí, že výčet

uvedený v § 61 odst. 2, 3 ZRTV není taxativní. Podle § 61 odst. 2 ZRTV při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Podle § 61 odst. 3 ZRTV Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že se jedná o výčet uzavřený, neboť se v nich nevyskytuje žádná klauzule (chybí pro demonstrativní výčet typická slova jako „*například*“, „*zejména*“, „*především*“ apod.), z níž by bylo možno dovodit, že výčet je demonstrativní. Při absenci výše uvedených slov je třeba vycházet z toho, že se jedná o ustanovení, na jehož základě může správní orgán v rámci svého vrchnostenského postavení ukládat subjektům soukromého práva pokuty. V takové situaci je ovšem nutno vyjít z čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgán je tedy přísně vázán zněním zákona a nemůže při ukládání pokut přihlížet v neprospěch subjektu soukromého práva ke kritériím, která zákon výslovně nepředpokládá. V daném případě však nešlo o situaci, kdy by takto stěžovatel postupoval, a tedy celá jeho polemika vystavěná na tom, že se v daném případě nejedná o taxativní výčet, je zbytečná. Stěžovatel zřejmě míní, že nemusí při úvaze o výši pokuty přihlížet ke všem kritériím, která jsou (jak již řečeno výše taxativním způsobem) stanovena v § 61 odst. 2, 3 ZRTV. Ani v tom mu ovšem není možno přisvědčit. Stěžovatel na podporu svých tvrzení uvádí příklad porušení některých ustanovení ZRTV (§ 60 odst. 4, § 47 odst. 1), kdy není možné některá z kritérií uplatnit. Stěžovatel uvádí, že v souzeném případě kritéria, která zohlednil, rozhodnutí obsahuje. Takovéto konstatování však je zjevnou tautologií. Jinými slovy totiž říká, že „*kritéria, která v rozhodnutí jsou, v rozhodnutí jsou*“. Stěžovatel totiž nemůže nějaké měřítko zohlednit, aniž by se to nepromítlo právě do rozhodnutí. Zdejší soud připouští, že mohou existovat delikty, v jejichž případě nelze při rozhodování o výši pokuty za ně ukládané zohlednit všechna zákonná kritéria. Tam, kde je zohlednit lze, je však správní orgán zohlednit musí. Správní orgán si totiž v žádném případě nesmí kritéria vybírat dle své libovůle – to by totiž mohlo vést k tomu, že v jednom případě zohlední všechna ta měřítká, která hrají ve prospěch porušitele ustanovení ZRTV, zatímco v jiném by postupoval právě naopak. Takový postup by pak byl v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud by si při stanovování výše pokuty správní orgán zákonná kritéria sám vybíral, pak by svou správní úvahu fakticky absolutizoval. To by ovšem vedlo k naprostému popření hledisek, která zákon stanovuje a která mají svůj smysl. Opětovně je tedy potřeba poukázat na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud také shodně s městským soudem dospívá k závěru, že rozhodnutí stěžovatele nerozlišuje mezi tím, zda byl ohrožen fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatel má v této souvislosti za to, že uvede-li v rozhodnutí úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně konkrétně specifikuje možné ohrožení, pak plně vystihuje způsob ohrožení v konkrétním případě. V tom mu je možné dát za pravdu do té míry, že takovýto postup bude správný, pokud zároveň bude v rozhodnutí uvedeno, k jakému konkrétnímu ohrožení (ze tří zákonem

předpokládaných) došlo nebo mohlo dojít. Mezi uvedenými třemi druhy ohrožení je totiž třeba rozlišovat – a to zcela prostě proto, že se nejedná o synonyma, ale o tři rozličné druhy ohrožení. Z napadeného rozhodnutí stěžovatele tak např. vůbec nevyplyvá, jakým způsobem byl ohrožen fyzický vývoj dětí a mladistvých. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti (str. 2, bod IV dole) uvádí, že dle jeho názoru dostatečným způsobem v rozhodnutí osvětlil, jaké důsledky může mít pořad pro psychický a mravní vývoj (fyzický tedy již opomíjí) nezralého diváka. Rozlišování mezi tím, jakých (a kolika) typů ohrožení se provozovatel vysílání dopustil, je rovněž důležité při ukládání pokuty – uvedená skutečnost by měla být zohledněna při úvaze nad její výší (kritérium závažnosti podle § 61 odst. 3 ZRTV).

Tam, kde stěžovatel uvádí, že se ve svém rozhodnutí nutně musel uchýlit k určité spekulaci, neboť některé skutečnosti nelze doložit či dokázat (jako např. nápodobu filmových vzorů dětmi, popis konkrétního mechanismu, jímž mělo dojít k ohrožení vývoje dětí a mladistvých, úvahy o nevhodnosti pořadu), je nutné upozornit na to, že stěžovatel ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce odvysíláním reportáže fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých přímo ohrozil. Podle § 32 odst. 1 písm. g) ZRTV je porušením povinnosti provozovatele odvysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle § 60 odst. 3 písm. d) ZRTV uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud tento provozovatel zařazuje do vysílání od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Nejvyšší správní soud již uvedl, že posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, dostupný z www.nssoud.cz, jakož i další judikaturu v tomto rozhodnutí citovanou). V popsaném případě se ovšem jedná o situaci jinou. Ač totiž pro naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) ZRTV postačí hypotetické ohrožení, stěžovatel shledal vyšší stupeň porušení povinnosti žalobce spočívající v reálně uskutečněném ohrožení. Pokud ovšem shledal skutečné ohrožení, musí jej doložit za pomoci důkazních prostředků, nikoliv toliko hypotéz a spekulací, z nichž stěžovatel – jak sám přiznává – vyšel v souzené věci. V daném případě tak výrok nekoresponduje s odůvodněním, v němž již stěžovatel uvažuje pouze o tom, jakým hypotetickým způsobem mohl odvysílaný pořad vývoj nezkušeného diváka ohrozit.

Zdejší soud nemá za důvodnou ani poslední námitku obsaženou v kasační stížnosti, která brojí proti závěru městského soudu, že skutková podstata, z níž stěžovatel vycházel, nemá oporu ve spise, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu. Stěžovatel se v zásadě ztotožňuje s tím, aby hodnocení každého pořadu bylo založeno na osobní znalosti těch, kteří rozhodují, a proto je potřeba, aby inkriminovaný pořad zhlédli. Nesouhlasí však s tím, že je třeba tento postup protokolovat. Toto tvrzení stěžovatele lze ovšem vyvrátit prostým poukazem na zákonná ustanovení. Podle § 66 ZRTV nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém

rozhodnutí. Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o ústním jednání a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol. V dané věci není pochyb o tom, že dokazování prostřednictvím promítnutí záznamu dotyčného pořadu (pakliže bylo vůbec provedeno) bylo prováděno mimo ústní jednání. V takovém případě se o výsledku svědka a znalce, provedení důkazu listinou a ohledání protokol vyhotovit musí. Promítnutí záznamu lze pak považovat právě za specifický případ tzv. ohledání. Jakkoliv není tento termín správním řádem definován, soud je toho názoru, že ohledáním je třeba rozumět každý postup, jímž se správní orgán vlastním empirickým nazíráním přesvědčuje o předmětu řízení. Podpůrně lze argumentovat i ustanovením § 51 správního řádu, který upravuje dokazování. Za důkazní prostředky považuje správní řád listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Byť se jedná o výčet demonstrativní (v § 51 odst. 1 správního řádu se objevuje slůvko „zejména“), tak je zřejmé, že promítnutí záznamu pořadu má svou povahou z uvedených prostředků zdaleka nejbližší právě ohledání. Není přitom důvodu, proč by promítnutí videozáznamu mělo být jakkoliv konstituováno jako samostatný typ důkazního prostředku, pakliže ani zákonodárce sám při vědomí, že videozáznam zcela jistě bude častým prostředkem k prokázání skutkového stavu, takto neučinil. Nezbytnost vyhotovit protokol o provádění takového důkazního prostředku pak plyne i z toho, aby bylo skutečně zřejmé, že správní orgán pořad zhlédl. O této skutečnosti však ve správním spise není uveden žádný záznam. Stejná je i situace v případě protokolu o hlasování členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (tedy kolegiálního orgánu), který je třeba vyhotovit podle § 8 odst. 5 ZRTV. Ve spisu protokol založen není.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námítky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, a proto mu soud podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil vůči žalovanému. Výše nákladů řízení je tvořena náhradou nákladů zastoupení žalobce za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 9. 2008 ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Protože žalobcova advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2, § 120 s. ř. s.), na celkovou částku 2856 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu